

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Inatsisartut tilslutter sig Formandskabets planer om opførelse af en ny bygning til Inatsisartut med tilhørende administrative enheder.

(Formandskabet for Inatsisartut)

(1. behandling)

Demokraterne skal indledningsvis bemærke, at vi ikke er repræsenteret i Inatsisartuts Formandskab. Vi har således ikke været med til at føde denne idé, og vores hidtidige involvering i processen har begrænset sig til, at jeg som formand har været indkaldt til orientering og drøftelser hos Formandskabet.

I forbindelse hermed stillede jeg uddybende spørgsmål til økonomien i projektet, da jeg anså det for mærkværdigt, at prisen for at opføre et nyt byggeri var stort set den samme som det ville koste at renovere det nuværende. Jeg konstaterer, at det efterfølgende er kommet frem, at det bliver væsentligt dyrere at bygge en ny bygning til Inatsisartut end at renovere den nuværende.

I sin begrundelse for forslaget anfører Formandskabet, at tilslutning til at opføre en ny bygning har været entydig positiv. Hvordan Formandskabet er nået frem til denne konklusion må stå for Formandskabets egen regning. På vegne af Demokraterne finder jeg det dog på sin plads at fastslå, at vi bestemt ikke er positivt indstillet.

Da vi blev præsenteret for projektet blev der lagt op til en samlet projektsum på 95 millioner kroner for en ny bygning. Heroverfor stod, at en arbejdsgruppe under Naalakkersuisut tidligere har vurderet, at en gennemgribende renovering af de nuværende bygninger ville komme til at koste omkring 90 millioner kroner. I det tilfælde siger det sig selv, at det ville give god mening at investere i et nyt byggeri.

På mødet med formanden for Inatsisartut stillede jeg mig meget tvivlende overfor projektsommen på 95 millioner kroner, da administrationstårnet i Nuuk-Centeret kostede væsentligt mere. Og dette endda uden byggemodning.

Nu viser det sig da også, at prisen for nybyggeriet kommer nærmere på 200 millioner kroner end på 100 millioner kroner. Og ingen kan på nuværende tidspunkt vide om byggeriet bliver endnu dyrere end dette. Formandskabet forestiller sig, at byggeriet skal finansieres gennem lån, hvilket betyder, at der de næste 30 år skal lægges mere end 300 millioner kroner i husleje.

Demokraterne besluttede efter det første møde med Formandskabet, at vi ville afvente besvarelsen af vores spørgsmål og herefter tage stilling ud fra om det økonomisk kunne betale sig og om det var rimeligt i forhold til befolkningens behov.

Lad mig slå fast med syvtommersøm: Det kan ikke betale sig økonomisk, og det er ikke rimeligt i forhold til befolkningens behov.

Demokraterne mener, at disse penge kan og bør bruges langt bedre. Vi finder det forkert at poste så mange penge i en bygning til Inatsisartut, når vi samtidig ser, at vores skolebørn bliver undervist i nedslidte og usunde lokaler. Vi finder det forkert at poste så mange penge i en bygning til Inatsisartut, når vi samtidig ser, at almindelige mennesker skal leve med følgerne og konsekvenserne af skimmelsvamp i deres private hjem, fordi der ikke er penge til renovering. Og endelig finder vi det forkert, at politikerne endnu en gang sætter sig selv højere end befolkningen.

Vi anerkender dog, at den nuværende Inatsisartutsal er lige lille nok. Her vil vi gerne henlede opmærksomheden på, at Demokraterne tidligere har foreslået, at en løsning på dette problem kunne være at skære i antallet af medlemmer i Inatsisartut således, at der fra og med næste valg kun er 25 pladser i stedet for de 31, der er i dag. Dette ville betyde besparelser på det offentlige partitilskud, på de samlede omkostninger til vederlag til politikerne og sidst men ikke mindst ville det løse problemet med pladsmangel til politikerne i Inatsisartutsalen.

Skulle et flertal her i Inatsisartut mod vores forventning prioritere sig selv højere end befolkningen, vil vi anbefale, at statens institutioner medtænkes i projektet. Her tænker jeg både på politiet og på Rigsombudsmanden i Grønland. At rive dele af et samlet bygningskompleks ned og lade dele stå, vil absolut ikke se særligt godt ud. Så en kontakt til statens institutioner må absolut være en god ide.

Lad mig slutteligt sige, at jeg ville ønske, at den økonomiske situation i vort land var bedre. Det ville betyde, at vi i langt højere grad kunne få opfyldt vores ønsker. Vi kunne renovere skoler, private hjem og opføre en Inatsisartut bygning på en gang. I virkelighedens verden er det imidlertid sådan, at vi er nødt til at prioritere. Og hos Demokraterne prioriterer vi altså skoleelever, lærere og almindelige menneskers boliger højere end politikere.

Husk derudover, at rigtig mange mennesker i det daglige arbejder på en offentlig arbejdsplads, hvor arbejdsmiljøet og indeklimaet er særdeles dårligt. Lad os prioritere disse mennesker højere end at lave et prestigeprojekt for politikere.

På den baggrund afviser vi forslaget.